

GEEN KIND

Informatie boekje

AAN DE KANT

GEEN KIND AAN DE KANT

Gezinslocaties

In Nederland zijn zeven 'vrijheidsbeperkende' gezinslocaties (Gilze, Katwijk, Den Helder, Amersfoort, Emmen, Goes en Burgum) en één gezinsgevangenis*, Kamp Zeist. Er komt maar weinig nieuws naar buiten over vluchtelingen die in de gezinslocaties wonen. Vaak weten mensen niet eens dat er zoiets als een 'gezinslocatie' bestaat. Maar hoe gaat het leven er daar aan toe? Hoe zit het met de rechten van de kinderen die daar wonen?

In Nederland wonen ruim duizend vluchtelingenkinderen met hun ouders in gezinslocaties. De voorzieningen in de gezinslocaties zijn bijzonder sober, terwijl gezinnen hier soms jaren achter elkaar moeten doorbrengen. Enkele voorbeelden van dit sobere regime zijn:

- de gezinnen wonen in één kamer van ongeveer twaalf vierkante meter. Heel soms is er een aparte kamer voor de kinderen met stapelbedden, maar meestal niet.
- het leefgeld is bijzonder laag. Van dit leefgeld moeten niet alleen dagelijkse benodigheden worden gekocht, maar ook huisraad.
- in een aantal gezinslocaties mogen ouders niet zelf kiezen naar welke school de jongere kinderen gaan. Ook als de kinderen in Nederland zijn geboren en goed Nederlands spreken, worden ze verplicht om naar de basisschool op de gezinslocatie te gaan. De voorzieningen hier zijn minimaal, het onderwijs ook.
- gezinnen worden veelvuldig (onaangekondigd) overgeplaatst. Vijf keer verhuizen is geen uitzondering en iedere keer raken de kinderen hun vriendenkring kwijt.
- de ouders hebben ondanks een jarenlang verblijf in Nederland niet het recht om een opleiding te volgen, vrijwilligerswerk te doen of betaald werk te zoeken. In sommige gezinslocaties mogen de ouders zelfs niet koken, maar worden maaltijden centraal verstrekt.
- medische zorg schiet ruim tekort in de gezinslocaties. Op de gezinslocatie is beperkt een verpleegkundige aanwezig, maar voor het bezoek aan een huisarts moet toestemming worden gevraagd. Dit wordt regelmatig geweigerd. De zorg voor kinderen en hun ouders met (oorlogs)trauma's is zo goed als nihil.
- omdat er vaak honderden gezinnen in één gezinslocatie worden gehuisvest en de ruimte beperkt is, is het er vaak druk en lawaaiig. Voor schoolgaande kinderen is het zo bijzonder moeilijk om hun huiswerk te kunnen maken en er is veel te weinig privacy.
- voor allerlei 'overtredingen' worden er 'boetes' ingehouden op het leefgeld. Een voorbeeld: als kinderen op de gang spelen wordt er €15 gekort op de wekelijkse toelage.
- Over de leefomstandigheden in de gezinslocaties en de gevolgen daarvan voor de kinderen, is al door diverse organisaties de alarmbel geluid.

Felle Kritiek

- In 2011 concludeerden UNICEF en Defence for Children dat de gezinslocaties in Gilze-Rijen en Katwijk ongeschikt zijn voor kinderen. Beide locaties bestaan nog steeds.
- In 2012 verklaarde Vluchtelingenwerk dat de gezinslocaties geen succes zijn en werden er Kamervragen over het functioneren gesteld. In datzelfde jaar publiceerden Defence for Children, Kerk in Actie, Stichting Kinderpostzegels, Vluchtelingenwerk, stichting De Vrolijkheid en Unicef - in de coalitie Werkgroep Kind in AZC - een brief gericht aan de staatssecretaris over de problemen die in de gezinslocaties werden signaleerd.
- In 2013 stuurden tien jongeren uit de internationale schakelklas in Emmen, allen woonachtig in de gezinslocatie Emmen, brieven met hartenkreten naar koning Willem-Alexander, waarin ze hun zorgen en angsten uitspreken.
- Dat dit alles niet tot verbetering heeft geleid, blijkt uit de publicatie **'Het is hier in één woord gewoon... stom'** van de Werkgroep Kind in AZC in 2014. In dit uitgebreide rapport met tal van voorbeelden concludeert de Werkgroep dat het verblijf in een gezinslocatie niet alleen de Rechten van het Kind stelselmatig onder druk zet, maar ook dat dit schadelijk en niet effectief is.
- De aanbeveling van de Werkgroep aan de Tweede Kamer is dan ook om de gezinslocaties helemaal af te schaffen.
- Tenslotte publiceerde Doorbraak in 2016 een uitgebreid artikel over de misstanden en het falende beleid in de gezinslocaties.

katwijk Hoop moet je houden en positief blijven denken
Al is het soms moeilijk daar aandacht aan te geven
L hou vol, wij zijn er voor je 🤔🤔🤔❤️

meer reacties laden

Forever in our heart 🤔❤️

Hopeful we see you back 🤔

Waar is l

L blijf sterk niemand kan je kapot krijgen t komt goed 🤔

wat gebeurt er allemaal

katwijk hij is meegenomen door politie

Sterkte l 🤔

nee joh shijt kk zooi l broef sterkte man

katwijk

Sterkte l hoop dat je in Nederland mag blijven

Sterkte l hoop.hoop echt dat je ik NL mag blijven !!!

@l we staan achter je. Hopelijk komt het goed. Ik wens Veel Sterkte!!

Reacties van jongeren in de gezinslocatie nadat één van hen door de politie was weggehaald

Politie invallen

Volgens het asielbeleid zijn de gezinnen die in de gezinslocaties wonen 'uitzetbaar'. Het maakt daarbij niet uit of een gezin nog een procedure heeft lopen (bijvoorbeeld bij de Raad van State of bij het Europees Hof) of dat een gezin feitelijk niet uitzetbaar is, omdat één van de gezinsleden stateloos is.

Per week worden meerdere gezinnen gedwongen uitgezet. Dat begint dan altijd met een politie-inval op de gezinslocatie, waarna het gezin wordt overgebracht naar gezinsgevangenis [Kamp Zeist](#).

Vijf minuten

Rond zes uur 's ochtends dringt een team van de vreemdelingenpolitie één van de kamers in een gezinslocatie binnen. De vluchtelingen krijgen dan vijf minuten om alles bij elkaar te pakken. Veel vluchtelingen durven niet meer in pyjama te gaan slapen, omdat er niet genoeg tijd is om kleren aan te trekken. Tijd om afscheid te nemen van vriendjes en vriendinnetjes is er ook niet.

Geweld

Het gebeurt regelmatig dat de politie tijdens deze invallen geweld gebruikt, ook als er kleine kinderen bij betrokken zijn. Zo zijn er getuigenverklaringen van duwen, slaan en meetrokken, maar ook zelfs van de inzet van politiehonden en het gebruik van stroomstootwapens. In 2013 werd de toen 15-jarige M zo mishandeld door het arrestatieteam dat zijn hoofd bont en blauw was. Het gebeurt ook dat kinderen van hun ouders gescheiden worden tijdens het vervoer naar Kamp Zeist.

Onzichtbaar

De reden dat de vreemdelingenpolitie de invallen 's ochtends vroeg en in alle haast uitvoert, is om te voorkomen dat de invallen teveel aandacht krijgen. De gezinslocaties hangen vol met camera's, maar beelden worden niet vrijgegeven. Vluchtelingen die met hun mobieltje zelf filmen, worden gesommeerd om de beelden te verwijderen.

In de gezinslocatie Emmen zijn recentelijk twee protesten georganiseerd door de vluchtelingen zelf. In de dagen daarna kregen de vluchtelingen dreigbrieven en intimiderende gesprekken van de DT&V, met het 'advies' om niet meer deel te nemen aan demonstraties.

Lege stoel in de klas

Vluchtelingenkinderen die in de gezinslocaties wonen gaan naar Nederlandse scholen en hebben Nederlandse vriendjes en vriendinnetjes. Maar zo'n kind kan ieder moment weggehaald worden uit de vertrouwde omgeving, hetzij door de vele gedwongen overplaatsingen, hetzij door een inval met arrestatie. Kinderen zien hun leeftijdsgenoten verdwijnen, durven geen vriendschappen meer aan te gaan, slapen slecht of krijgen paniekaanvallen bij het zien van een politie auto.

Ik wil niet dat de
politie mij pakt.

Verhaal van M, 9 jaar

Het Kinderpardon

Voor hier gewortelde kinderen kwam er in 2012 de Kinderpardon-regeling. Maar in de praktijk blijkt dat 98% van de kinderen wordt afgewezen, omdat het onmogelijk is om aan de talloze voorwaarden te voldoen. Verreweg de meeste afwijzingen worden gedaan op grond van het 'niet voldoende meewerken aan terugkeer'.

Ongeveer 600 kinderen in Nederland, en hun families, vallen onterecht buiten het Kinderpardon: de regeling om te voorkomen dat vluchtelingen kinderen nog meer ontwikkelingsschade oplopen doordat zij uitgezet worden naar een land waar zij niet geworteld zijn. Toch worden ouders die met hun kinderen naar Nederland zijn gevluht en hier al jaren verblijven er regelmatig van beschuldigd hun kinderen te 'gebruiken' om in Nederland te kunnen blijven. Ook organisaties als Vluchtelingenwerk Nederland en Defence for Children nemen deze positie in.

De Kinderpardonregeling is er zelfs op gebaseerd: *"De lange duur van het verblijf is te wijten aan procedures die in het verleden soms lang duurden, het niet meewerken aan vertrek en het stapelen van procedures door ouders, of een combinatie van deze factoren"*, zo lichtte Staatsecretaris Teeven van Justitie en Veiligheid toe. In februari 2017 is er een motie van de ChristenUnie, SP, GroenLinks en D66 aangenomen waarin aan de

GEEN KIND AAN DE KANT

ene kant staat dat het Kinderpardon moet worden versoepeld zodat alle kinderen die in Nederland geworteld zijn hier mogen blijven met hun familie, maar dat aan de andere kant 'onnodig doorprocederen' tegen gegaan moet worden (Motie nummer 2301 Tweede Kamer, 21 februari 2017). Achter dit laatste gaat de aanname schuil dat vluchtelingen zelf de procedures rekken terwijl er eigenlijk geen reden om niet terug te keren naar het land van herkomst.

Waarom is weggaan
een voorwaarde om
hier te mogen blijven?

Meewerken aan terugkeer

Dat 'meewerken aan terugkeer' een voorwaarde is, is natuurlijk bizar. Waarom zou iemand die wil terugkeren een aanvraag doen voor het Kinderpardon? Waarom is weggaan een voorwaarde om hier te mogen blijven? Vanaf het moment dat vluchtelingen in Nederland aankomen, krijgen ze gesprekken met de DT&V (Dienst Terugkeer en Vertrek). Ook als er nog asielprocedures lopen, blijft de DT&V de vluchtelingen voorhouden dat ze hier geen toekomst hebben en dat ze moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

De IND en DT&V zetten vrijwel altijd het meewerkcriterium in om mensen die, niet door hun eigen fout, langer dan 5 jaar in Nederland verblijven en gewortelde kinderen hebben alsnog uit te zetten. Volgens onderzoek van Kalverboer en Zijlstra (2006) zullen *"kinderen schade oplopen als ze na gewenning, hechting, worteling in de Nederlandse samenleving alsnog uitgezet gaan worden. Dit leidt veelal tot een ernstige breuk in de ontwikkeling. Het belang van deze kinderen en hun recht op een continue ontwikkeling worden hierdoor ernstig geschaad (art. 3 jo art. 6 lid 2 IVRK)."*

Maar vluchten doe je niet voor niets: 84% van de vluchtelingen die naar Nederland komen, komen uit landen waar oorlogsconflicten aan de gang zijn. Logisch dat deze gezinnen niet willen tekenen voor terugkeer!

In de gezinslocaties zijn er ook veel gezinnen die niet 'uitzetbaar' zijn, bijvoorbeeld omdat ze statenloos zijn of omdat hun land van herkomst weigert ze terug te nemen. Toch worden ook deze gezinnen door de DT&V verplicht om mee te werken aan een onmogelijke 'terugkeer'.

Onder toezicht

Daarnaast worden er kinderen afgewezen omdat ze niet de hele tijd onder toezicht van de IND of DT&V hebben gestaan. Een aantal gezinnen woont niet op de gezinslocaties, maar in opvanghuizen. De kinderen gaan naar Nederlandse scholen en staan daar ook ingeschreven en via ondersteunende organisaties zijn de gezinnen ook bekend bij de gemeentelijke instanties. Deze gezinnen waren dus wel degelijk in beeld bij de autoriteiten, maar worden wel op deze grond afgewezen.

1F

Tenslotte zijn er een aantal aanvragen die worden afgewezen omdat één van de ouders onder het zogenaamde '1F artikel' vallen. Bij dit artikel worden mensen die mogelijk medeplichtig zijn aan oorlogsmisdaden uitgesloten van asiel. Het 1F artikel wordt in Nederland bij veel meer vluchtelingen toegepast dan in andere landen. Dit komt vooral omdat de IND niet kijkt wat iemand daadwerkelijk heeft gedaan, maar als criterium 'werken voor de overheid' hanteert. Iedere ambtenaar - ook de schoonmakers van ministeries en onderwijzers - worden zo als potentiële oorlogsmisdadigers gezien. De IND

stelt de vluchtelingen niet in de mogelijkheid om via een rechtszaak hun vermeende betrokkenheid te laten onderzoeken.

Peperduur

Naast de onmogelijke criteria is een aanvraag voor het Kinderpardon ook ontzettend duur: een gezin met drie kinderen betaald €770 voor 'aanvraagkosten'. De uitslag van de aanvraag wordt meestal op de dag zelf gegeven en is dus bij de autoriteiten van tevoren al bekend. Maar ook bij een afwijzing worden deze kosten geïnd en niet teruggegeven - ook niet gedeeltelijk. Het gezin is het geld gewoon kwijt, terwijl de wekelijkse toelage in gezinslocaties onder het bestaansminimum ligt.

Misinformatie

Naast dat veel mensen niet weten van het bestaan van gezinslocaties en het bestaan binnen die locaties, wordt er veel misinformatie verspreid door verantwoordelijke instanties zoals de Immigratie en Naturalisatie Dienst (IND), Centraal Orgaan opvang Asielzoekers (COA), International Organisation for Migration (IOM), en Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V).

'Onnodig doorprocederen'

De procedures en regels omtrent het verkrijgen van een verblijfsvergunning in Nederland vormen een ondoordringbare jungle, waar een aantal instanties centraal in staan: Het ministerie van Justitie en Veiligheid dat de wet opstelt, de IND die samen met de DT&V en het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers (COA) verantwoordelijk is voor de uitvoer van de wet. Vluchtelingen wordt vaak verweten 'onnodig door te procederen', maar wat wordt daar eigenlijk mee bedoelt? In Nederland leven we in een rechtstaat. Dat houdt in dat beslissingen worden genomen op basis van de wet en dat een onafhankelijk orgaan - de rechterlijke macht - oordeelt in een conflictsituatie. Ten minste, dat zou zo moeten zijn. In werkelijkheid vormen de uitvoerende organisaties omtrent het 'vreemdelingenbeleid' een eigen wereld binnen de Nederlandse rechtstaat.

Hoe dat kan? Door een proces dat wel wordt aangemerkt als 'onnodig doorprocederen'. De IND neemt een beslissing over de asielaanvraag, en als die negatief is kan je daartegen in beroep gaan bij de rechter. Dit is zo, omdat Nederland een rechtstaat is. Na uitspraak van de rechter kan zowel de IND als de vluchteling in hoger beroep, zoals bij elke rechtszaak beide partijen in beroep kunnen. Dit klinkt allemaal redelijk, maar de rechter in mag enkel stellen dat de IND de beslissing moet heroverwegen. Ondanks dat de rechter blijkbaar juridische gronden heeft om de initiële beslissing in twijfel te trekken.

Het blijkt in de praktijk dat de IND vooral degene is die onnodig lang doorprocedeert: je zou zeggen dat na twee rechterlijke uitspraken de IND de beslissing moet herzien, al helemaal na *drie* rechterlijke uitspraken. Maar ze procederen net zo lang door tot ze gelijk krijgen. Bovendien nemen ze de tijd op het moment dat er in het nadeel van de IND wordt besloten, maar zijn ze erg efficiënt op het moment dat ze gewonnen hebben. En dat leidt er in veel gevallen toe dat gezinnen hier zodanig lang in onzekerheid blijven, dat hun kind hier geworteld is.

De IND doet er echter niets aan om dit te verminderen en vormt zelfs een eigen realiteit waarin de rechterlijke macht vrijwel geen macht heeft. De IND vormt een land binnen de Nederlandse rechtstaat. Dat de politiek er in mee gaat dat het vooral vluchtelingen zijn die 'onnodig doorprocederen' is schandelijk en onjuist. Het zou goed zijn als politici zouden kijken naar de daadwerkelijke gang van zaken.

‘gelukszoekers’

Er wordt vaak de indruk gewekt dat het merendeel van de mensen die naar Nederland komen dat doen om hier ‘een beter leven’ te krijgen ondanks dat ze het in het land van herkomst best prima hebben. En dus ook dat als ze voldoende weerstand ervaren, ze wel inzien dat ze net zo goed terug kunnen gaan. Maar waarom blijven ze dan? Waarom ‘zetten ze hun kinderen in’ om hier te blijven?

Meestal niet voor het geld. Gezinnen krijgen 30 euro per persoon per dag om van te leven. Soms kunnen zij in het land van herkomst financieel gezien een veel beter leven lijden. Maar mensen verlaten hun land niet zomaar. Zij doen dat omdat zij worden vervolgd om hun politieke meningen en standpunten of omdat een land onveilig is omdat er oorlog is. Sommige mensen verlaten inderdaad het land waar zij zijn opgegroeid om economische redenen. Als zij niet onder de armoede grens vandaan komen en nauwelijks in leven kunnen blijven. Allemaal redenen waar wij ons in kunnen inleven om te proberen in een ander land in leven te blijven.

‘ze willen niet integreren’

Ook wordt er vaak geroepen dat migranten ‘je baan komen afpakken en een uitkering willen’. Ze komen ook onze woningen inpikken en eigenlijk alles wat je maar kunt bedenken. En ze willen niet eens de taal en cultuur leren kennen... De officiële instanties doen er niets aan om deze angsten van Nederlandse burgers te ontkrachten. Sterker nog, ze dragen er actief aan bij. In het geval van de gezinslocaties gebeurt dat op twee manieren.

Ten eerste *mogen* mensen vanaf 18 jaar niet meer werken en geen opleiding volgen. Ze zijn gekluisterd aan de gezinslocatie, waar ze geïsoleerd wonen van mensen met papieren. Kennis maken met buurtbewoners en de taal goed leren zit er niet in. Vanaf 18 jaar moeten mensen in gezinslocaties elke dag stempelen, soms midden op de dag. Ze staan dan uren in de rij voor ze aan de dagelijkse bezigheden kunnen beginnen. Hoe kun je integreren en de taal leren op het moment dat je wordt tegengehouden contact te maken en alles te leren kennen? Dat is behoorlijk lastig. Het is dus niet een *niet willen*, maar een *niet kunnen*. Veel mensen leren als nog veel van de taal en cultuur via hun jongere kinderen die - als ze geluk hebben - op een school buiten het terrein zitten. We kunnen daarom eerder spreken van volharding en doorzettingsvermogen terwijl alles tegenzit. Als het al lukt om contact te maken in de buurt, kun je erop rekenen dat het van korte duur is. Veel gezinnen moeten regelmatig verhuizen van locatie naar locatie. Aangezien de locaties verspreid zijn over zeven provinciën is het moeilijk contacten die je ergens hebt opgedaan te behouden.

Ten tweede de claim dat migranten woningen inpikken. Dit is een groot probleem, maar niet een dat aan migranten te wijten is. Er is in Nederland een gigantisch (betaalbaar) woningtekort, met name in grote steden. Migrant en andere kwetsbare groepen mensen krijgen in Nederland urgentie op een sociale huurwoning, omdat zij nergens anders hebben om heen te gaan. Dat betekent dat sommige mensen voorrang krijgen als er ergens een sociale huurwoning beschikbaar is, waardoor anderen op de wachtlijst op dat moment geen woning krijgen. Dat is ontzettend vervelend voor degenen die al jaren wachten op een woning. Tegelijkertijd kan je ook geen mensen dakloos maken door hen uit een gezinslocatie te schoppen zonder een woning voor hen te vinden. Het leven in een gezinslocatie is bepaald geen vetpot waarbij je naar hartenlust kan sparen voor een eigen woning: elke procedure kost honderden euro's en je eten moet je (vaak) ook zelf kopen. Als je je boosheid wilt afreageren op iemand, ben je bij de overheid en de woningcorporaties aan het goede adres: zij zijn verantwoordelijk voor het bouwen van voldoende betaalbare woningen.

Ten slotte komen migranten niet om jouw baan of uitkering in te pikken. Om te beginnen met de uitkering: mensen die naar Nederland vluchten willen graag werken. Zij zijn ook mensen die voldoening zoeken in hun leven, iets dat veel mensen doen door te werken. Met een uitkering op de bank liggen voldoet hier voor veel mensen niet aan. Sommige mensen krijgen wel een uitkering, omdat zij door hun jarenlange procedures niet hebben *mogen* werken. Daar is een moeilijke term voor “hospitaliseren”. Dit zijn mensen die door jarenlange inactiviteit niet meer *kunnen* werken of leren. In het geval van de mensen die naar Nederland komen, is dat niet gebeurt omdat zij al die jaren niets wilden doen, maar omdat ze niets mochten doen. In het geval dat zij inderdaad een uitkering krijgen, is dat omdat de overheid hen heeft laten hospitaliseren door hen te verbieden iets te doen.

Veel mensen die vluchten zijn hoger opgeleid, maar mogen in Nederland dat beroep niet uitvoeren zonder dure herscholing. Maar zoals gezegd willen de meeste mensen graag werken om maar iets van voldoening uit hun leven te halen of in elk geval onafhankelijk te kunnen zijn. Op het moment dat zij niet binnen hun eigen sector aan de slag kunnen, zullen velen ook andere banen nemen. Daarbij moet vooropgesteld worden dat dit geen banen zijn die Nederlandse staatsburgers graag willen doen. Discriminatie op naam en etniciteit is nog steeds groot in Nederland. Mensen met een niet-Nederlandse naam worden nog steeds vaak geweigerd voor banen waarvoor ze iemand kunnen vinden met een Nederlandse naam. Dat geldt voor staatsburgers evengoed als voor mensen die net een (tijdelijke) verblijfsvergunning hebben gekregen. Er is dus geen sprake van het ‘inpikken’ van banen van ‘echte Nederlanders’.

‘terugkeren is zo slecht nog niet’

In april 2016 publiceerde het IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) een stripverhaal met de titel ‘Ulyana’s grote avontuur’. Het stripboek is bedoeld voor vluchtelingenkinderen in AZC’s en gezinslocaties en heeft volgens het IOM het expliciete doel om ‘bij kinderen de waarde van terugkeer naar het land van herkomst in te prenten’. De hoofdpersoon, Ulyana, woont in een AZC en heeft te horen gekregen dat zij en haar ouders teruggaan naar het land van herkomst. Ze maakt zich daar grote zorgen over. Samen met één van de andere kinderen gaat ze te rade bij andere bewoners van het AZC en via Skype praat ze zelfs met een leeftijdsgenoot die is teruggekeerd. In alle gevallen is de boodschap gelijkloidend: terugkeer is helemaal geen probleem. Sterker nog, iedereen wil niets liever dan terugkeren.

Hoewel ogenschijnlijk niets meer dan een educatief stripverhaal, is de inhoud misleidend, schadelijk en uiteindelijk zelfs een schending van bepaalde Rechten van het Kind. Uiteindelijk besluit Ulyana dat ze terug wil, want ‘dan kan ze ’s zomers op het strand liggen en fijn oma’s zelfgebakken kersentaart eten’. Maar in het stripboek worden de werkelijke redenen die vluchtelingen hebben om niet terug te willen keren naar het land van herkomst volkomen buiten beeld gelaten. Er wordt met geen woord gesproken over oorlog, geweld, armoede en gebrek aan toekomstperspectief.

Daarnaast worden de personen in het stripverhaal neergezet als uitgesproken stereotypen. Huan uit Azië ziet zichzelf als de succesvolle zakenman, Fazia (met hoofddoek) wil graag in een tent in de woestijn slapen en vindt haar land ‘de beste plek voor haar geloof’ en Nelson uit Afrika wil niets liever dan ‘de natuur om zich heen voelen en terug naar de olifanten’. Door gebruik te maken van stereotypering voedt het stripboek een racistisch discours, wat des te kwalijker is als men zich realiseert dat de doelgroep van het stripverhaal juist de gemarginaliseerde groep is die te lijden heeft onder het toenemend racisme in Nederland.

In art. 17 van het VN-Kinderrechtenverdrag is vastgelegd dat kinderen het recht hebben op eerlijke informatie die van belang is voor hun ontwikkeling. Door het verzwijgen van reële problemen in landen van herkomst voldoet dit stripverhaal niet aan het recht op eerlijke

GEEN KIND AAN DE KANT

informatie, terwijl de overheid wel de plicht heeft om hierin te voorzien. De overheid hoort er ook voor te zorgen dat kinderen gevrijwaard blijven van discriminatie (art. 2). Tenslotte is het beïnvloeden van kinderen op basis van misleidende informatie kwalijk en bijzonder manipulatief.

Op de volgende pagina is onze versie van 'Ulyana's avontuur' te lezen met een meer realistisch beeld van uitzettingen.

ULYANA'S ECHTE AVONTUUR!

Geen kind aan de kant:
geenkindaandekant.nl
geenkindaandekant@gmail.com

No Border Network: no-border.nl AAGU: aagu.nl

* AZC - asielzoekerscentrum * IOM - International Organization for migration
* DT&V - dienst terugkeer & vertrek * IND - Immigratie en naturalisatiedienst

Deze strip is een counterversie op de *IOM publicatie "Ulyana's Grote Avontuur". De publicatie lezen? Kijk op
<http://publications.iom.int/books/ulyanas-grote-avontuur>

Wat doen wij?

GEEN KIND AAN DE KANT zet zich samen met kinderen en hun ouders in voor het stoppen van politie-invalen in gezinslocaties en de daarop volgende opsluiting en uitzetting en voor een betere leefsituatie voor vluchtelingen. Ook zetten wij ons in voor een onvoorwaardelijk kinderpardon en een IND die ondergeschikt is aan de rechterlijke macht.

Bewustwording

Wij willen bewustwording creëren onder mensen die in Nederland wonen dat deze gezinslocaties bestaan. Veel mensen weten hier niet van, en als ze het weten, weten ze niet hoe de mensen die daar wonen leven. De erbarmelijke situatie en permanente angst is iets wat wij naar buiten willen brengen. Dat doen we door samen met gezinnen en kinderen hun verhaal op te schrijven, hoe het is om te leven in die locatie en wat zij meemaken. Die verhalen zijn te lezen op onze website en in ons verhalenboekje. Daarnaast organiseren we wanneer we kunnen informatie avonden of middagen waar wij vertellen over de situatie in een bredere context van Nederlands asielbeleid. Waar mogelijk zijn daar ook bewoners uit de gezinslocatie aanwezig om hun persoonlijke verhaal te vertellen. Dit lukt echter niet altijd, omdat de bewoners vrij weinig financiële middelen hebben om van te leven en dus niet altijd de reiskosten kunnen betalen. Daarnaast zijn veel mensen in de gezinslocatie bang om gedeporteerd te worden op het moment dat zij zich uitspreken tegen het beleid waarvan zij de dupe zijn. Verhalen waarbij gezinnen “uitgenodigd” worden voor een “gesprek” met de Dienst Terugkeer en Vertrek, waarbij zij te horen krijgen zich beter niet al te vocaal uit te spreken, omdat hun deportatie anders versneld wordt, zijn geen uitzondering.

Als jij in jouw buurt een informatie avond of middag wil organiseren, helpen we graag met promotie, contacten met gezinnen, en eventueel komen we zelf wat vertellen.

Directe hulp

Wij willen het leven van de mensen die in de gezinslocaties wonen voor zolang die gezinslocaties bestaan dragelijker maken. Dat proberen we door een netwerk te creëren van mensen die in de buurt wonen van gezinslocaties die wel een handje willen helpen. Het helpen kan allerlei vormen aannemen, zolang er maar contact is. De mensen die in de gezinslocaties wonen, worden zo veel mogelijk geïsoleerd van mensen uit het dorp of de stad waarin ze wonen. Hierdoor kunnen zij in stilte verdwijnen, omdat niemand weet dat ze weg zijn. Daar willen we verandering in brengen door deze netwerken op te zetten. Mensen die hebben aangeboden wel een handje te willen helpen, doen uiteenlopende dingen, van een uurtje in de week Nederlands praten, zodat hun Nederlands verbetert, tot het bieden van gezondheidszorg en juridische ondersteuning. Alles is mogelijk, wat jij maar kan en wil.

Als jij mensen kent, of iemand bent, die in Goes, Gilze-Reijen, Katwijk, Amersfoort, Emmen, Den Helder, of Burgum woont en wel wil helpen, stuur ons een berichtje! Wij koppelen je dan aan een gezin die daar behoefte aan heeft.

Dit netwerk start zich niet vanzelf op. Zoals gezegd zijn mensen in de gezinslocaties vaak erg bang om iets te doen dat buiten de hokjes valt. Wij zijn ook nog op zoek naar manieren om meer contacten te leggen binnen de gezinslocaties zelf. Op die manier krijgen we én meer informatie over deportaties én kunnen we met meer mensen in gezinslocaties samenwerken.

GEEN KIND AAN DE KANT

Kinderpardon aanvragen

Het Kinderpardon kost €770,- per persoon. Dat is veel geld voor mensen die precies genoeg geld krijgen om van te leven. Wij vinden de aanvraagkosten die betaald moeten worden voor het Kinderpardon belachelijk hoog, vooral omdat het geld vrijwel rechtstreeks de staatskas in gaat en er maar erg weinig aanvragen worden ingewilligd. Toch willen we vluchtelingen die deze weg willen bewandelen, proberen te helpen deze gigantische last te dragen. Daarom zijn we geld aan het inzamelen om te proberen 15% per aanvraag te kunnen helpen betalen. Dit kunnen we doen zolang we geld hebben, maar zodra het op is, is het op. Voor ondersteuning: stuur een e-mail naar geenkindaandekant@gmail.com met een kopie/foto van je aanvraag, dan betalen wij achteraf een deel terug, als we daar geld voor hebben in ons potje

Kortom, wij willen en proberen een hoop, maar kunnen dat niet alleen! Het verspreiden van de verhalen en informatie, evenals het helpen van mensen die in gezinslocaties wonen zou ons en hen een hoop helpen.

hand in hand

Geen Kind aan de Kant!

